

เหนือบันไดชั้นสูงสุดของมหาพีระมิดแห่งกิซา หญิงสาวหัวเราะร่าและตะโกนลงมาหาเขา “โรเบิร์ต รีบหน่อยซีคะ! แหม ฉันน่าจะแต่งงานกับคนที่หนุ่มกว่านี้นะ!” รอยยิ้มของเธอดูจะมีเวทมนตร์

เขาพยายามจะตามให้ทัน แต่ขาของเขาแข็งดั่งหิน “รอผมด้วย” เขาขอร้อง “นะ...”

ขณะที่ปีนขึ้นไป สายตาของเขาก็เริ่มพร่ามัว มีเสียงกึกก้องดังอยู่ในหู เราต้องตามเธอให้ทัน! แต่พอเขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวก็หายไป ตรงที่ที่เธอเคยอยู่กลายเป็นชายชราฟันผุหลอ ชายชรามองลงมา ห่อริมฝีปาก นิ้วหน้าอย่างเดี๋ยวดาย แล้วร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เสียงของแกดังกึกก้องไปทั่วทะเลทรายแห่งนั้น

โรเบิร์ต แลงดอน ตกใจตื่นจากฝันร้าย โทรศัพท้วงเตี้ยงกำลังกรี๊ดก้อง เขายกหูขึ้นรับอย่างงงวย

“ฮัลโหล”

“ผมกำลังตามหาโรเบิร์ต แลงดอน ครับ” เสียงผู้ชายพูด

แลงดอนลุกขึ้นนั่งบนเตียงอันว่างเปล่า และพยายามเรียกสติกลับคืน “นี่...โรเบิร์ต แลงดอน พูดครับ” เขาเหลือบมองที่นาฬิกาดิจิทัล ที่ทำลิบแปดนาทีก่อน

“ผมต้องพบคุณเป็นการด่วน”

“นั่นใครพูดครับ”

“ผมชื่อแมกซีมีเลียน โคห์เลอร์ ผมเป็นนักฟิสิกส์อนุภาคไม่ต่อเนือง”

“เป็นอะไรนะครับ” แลงดอนจับใจความไม่ได้ “คุณแน่ใจนะว่าคุณโทรหาแลงดอนถูกคน”

“คุณเป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนสัญักษณ์ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด คุณเขียนหนังสือเกี่ยวกับศาสตร์สัญักษณ์สามเล่ม และ...”

“คุณรู้หรือเปล่าว่านี่มันกี่โมง”

“ผมขอโทษ ผมมีอะไรบางอย่างที่คุณต้องได้เห็น ผมคงอธิบายทางโทรศัพท์ไม่ได้”

แสงดอนปล่อยเสียงครางอย่างรู้ซึ่งออกมา เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว อันตรายอย่างหนึ่งในการเขียนหนังสือว่าด้วยสัญลักษณ์ทางศาสนาก็คือเสียงโทรศัพท์จากกลุ่มคลั่งศาสนาที่ต้องการให้เขาช่วยยืนยันเครื่องหมายล่าสุดจากพระเจ้า เดือนก่อน นักเต้นระบำเปลื้องผ้าจากโอคลาโฮมาสัญญาว่าจะมอบเพชรที่เลิศที่สุดในชีวิตของเขา หากเขาบินลงมาและยืนยันความเป็นทางเขนของแท้ซึ่งปรากฏอยู่บนผ้าปูที่นอนของเธออย่างน่าอัศจรรย์นัก แสงดอนเรียกมันว่า *ผ้าห่อศพแห่งทูลซา*^๑

“คุณได้เบอร์โทรศัพท์ผมมาได้ยังไงนี่” แสงดอนพยายามจะสุภาพ แม้เป็นช่วงเวลาอย่างนี้

“จากเวิร์ลด์ไวด์เว็บ เว็บไซต์ของหนังสือคุณ”

แสงดอนนึกว่า เขาออกจะแน่ใจว่าเว็บไซต์หนังสือของเขาไม่มีหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้าน ชายคนนี้ก็กำลังโกหกหัดๆ

“ผมต้องพบคุณนะ” ผู้ที่โทร.มายืนกราน “ผมยินดีจ่ายอย่างงาม”

คราวนี้แสงดอนหัวเสียเอาจริงๆ “เสียใจนะคุณ แต่ผมนะ...”

“ถ้าคุณออกเดินทางมาทันที คุณคงมาถึงนี่ตอน...”

“ผมไม่ไปไหนทั้งนั้น! นี่มันเพิ่งดีทำเองนะ!” แสงดอนวางหูแล้วล้มตัวลงนอน เขาหลับตาลงและพยายามจะหลับต่อ แต่ไร้ประโยชน์ ความฝันติดตรึงอยู่ในจิตใจ เขาคว่าเสื้อคลุมมาสวมอย่างไม่เต็มใจนัก แล้วลงไปข้างล่าง

โรเบิร์ต แสงดอน เดินเท้าเปล่าไปในบ้านแบบวิกตอเรียในเมสซาซูเซตส์ที่เขาอยู่เพียงลำพัง และเยียวยาอาการนอนไม่หลับแบบที่เคยทำ นั่นคือขงเนสท์เล่ควิก ร้อนๆ ถ้วยหนึ่ง พระจันทร์เดือนเมษายนฉายแสงผ่านหน้าต่างมูทอดจับลงบนพรมแบบตะวันออก เพื่อนร่วมงานของแสงดอนมักล้อว่าบ้านของเขาเหมือนพิพิธภัณฑ์มานุษยวิทยามากกว่าเป็นบ้าน บนหิ้งบนชั้นมีแต่ศาสนวัตถุจากทั่วโลก เช่น *เอคูอาบา* จากกานา ทางเขนทองจากสเปน เทวรูปอารยธรรมชาวเกาะ

^๑Tulsa เมืองทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐโอคลาโฮมา สหรัฐอเมริกา Shroud of Tulsa หรือผ้าห่อศพแห่งทูลซา เป็นการล้อเลียน Shroud of Turin หรือผ้าห่อศพแห่งตูริน ในอิตาลี ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นผ้าห่อศพพระเยซู

ไซคลาดิสในทะเลเอเจียน และแม้แต่ บ็อกคัส ทอซึ่งหายากจากเกาะบอร์เนียว
สัญลักษณ์แห่งความเป็นหนุ่มตลอดกาลของนักรบหนุ่ม

ขณะที่แสงดอนทรุดตัวลงนั่งบนหีบของเครื่องขนาดใหญ่ของมหาฤๅษี
และลัทธิช็อกโกแลตอุ่น ๆ อยู่ นั่น บานหน้าต่างมุขที่สะท้อนภาพของเขาเอง
ภาพนั้นดูบิดเบี้ยวและเขียวซีด...ยังกับผี ผีแก่ ๆ เชนนี่ก เตือนตัวเองอย่าง
โหดร้ายว่า วิญญาณแห่งความหนุ่มเข้าไปซุกอยู่ในเปลือกแห่งความตายเสียแล้ว

แม้จะไม่ได้หล่อนักหนาถ้าว่าตามที่เขานิยามกัน แต่แสงดอนในวัยสี่สิบ
ก็มีสิ่งที่เพื่อนร่วมงานสตรีของเขาเรียกว่าเสน่ห์แบบ “คงแก่เรียน” เริ่มมีบ่อยผม
สีเทาแทรกอยู่ในเรือนผมสีน้ำตาลหนาของเขา นัยน์ตาสีฟ้าที่มองเหมือนจะค้นหา
เสียงกังวานลึกจับใจ และรอยยิ้มเข้มแข็งแบบไร้กังวลของนักกีฬามหาวิทยาลัย
แสงดอนเคยเป็นนักดำน้ำที่โรงเรียนเตรียมอุดมและมหาวิทยาลัย จึงยังมี
ร่างกายแบบนักว่ายน้ำ เป็นร่างกระชับ สูงหกฟุต และยังคงดูแลตนเองด้วยการ
ลงว่ายน้ำวันละห้าสิบบอบในสระว่ายน้ำของมหาวิทยาลัย

เพื่อน ๆ ของแสงดอนเห็นว่าเขาเป็นคนลึกลับอยู่บ่อย ๆ เสมอมา เป็น
บุรุษหลายยุค ในช่วงสุดสัปดาห์อาจจะเห็นเขาใส่กางเกงบลูยีนเดินปล่อยอารมณ์
อยู่บนลานระหว่างอาคารเรียน ถกกับนักศึกษารื่องคอมพิวเตอร์กราฟิกหรือไม่ก็
ประวัติศาสตร์ศาสนา แต่ช่วงอื่น ๆ ก็อาจเห็นเขาในเสื้อขนสัตว์แฮร์ริสและเสื้อกั๊ก
ผ้าขนสัตว์ มีภาพปรากฏอยู่ในหน้านิตยสารศิลปะระดับบนในงานเปิดพิพิธภัณฑ์
ที่เขาได้รับเชิญไปบรรยาย

แม้จะได้ชื่อว่าเป็นครูที่ออกจะจริงจังและเข้มงวดเรื่องระเบียบวินัย แสงดอน
ก็เป็นคนแรกที่ทำให้การสนับสนุนสิ่งที่เขายกย่องว่าเป็น “ศิลปะที่สูญหายของความ
สนุกสนานแบบดี ๆ และสะอาด” เขาเฟลิดเฟลินกับกิจกรรมยามว่างด้วยความ
คลั่งไคล้จนใครเห็นก็อดรู้สึกสนุกตามไปด้วยไม่ได้ จึงทำให้เขาได้รับการยอมรับ
เหมือนพี่น้องในหมู่นักศึกษา เขามีสมญาในมหาวิทยาลัยว่า “อาจารย์โลมา” ซึ่ง
หมายถึงทั้งความมีอริยาคัยและความสามารถอันเป็นที่เล้าโลมในการดำลงไปใต้น้ำ
และใช้ทักษะเอาชนะทีมฝ่ายตรงข้ามทั้งทีมได้ในการแข่งขันโปโลน้ำนัดหนึ่ง

ขณะที่แสงดอนนั่งเหม่อมองไปในความมืดอยู่เพียงลำพัง ความเงิบสัจด์
ในบ้านของเขาก็ถูกทำลายลงอีก คราวนี้เป็นเสียงกริ่งจากเครื่องโทรสาร ด้วย
ความอ่อนล้าเกินกว่าจะรู้สึกหงุดหงิด แสงดอนได้แต่ผินหัวเราะออกมาเบา ๆ
อย่างเห็น้อยหน้า

บรรดาสาวกของพระเจ้านี่ เชนนี่ก รอคอยพระเมสสิอาห์มาถึงสองพันปี
แล้วก็ยังตั้งต้นเหลือกำลัง

เขาเอาถ้วยเปล่าไปเก็บในครัวอย่างอ่อนล้า แล้วค่อยๆเดินไปที่โต๊ะทำงาน
ไม่ไ้อีก มีโทรสารเข้ามาอยู่ในถาดรับ เขาถอนใจเฮือก หยิบกระดาษโทรสารขึ้นมาดู
แล้วหับปล้น เขาก็เกิดอาการคลื่นเหียน

ภาพในหน้ากระดาษเป็นศพมนุษย์ ร่างนั้นเปลือยเปลือย ศีรษะถูกบิด
จนหันกลับไปด้านหลัง บนแผ่นอกของผู้ตายเป็นรอยไหม้หน้ากลัว ชายผู้นั้น
ถูกประทับตรา...เป็นรูปรอยคำคำหนึ่ง เป็นคำที่แสงตอนรู้จักดี รู้จักดีมากเลยละ
เขาจ้องมองตัวอักษรที่ประทับอยู่บนร่างนั้นด้วยความไม่เชื่อสายตา

ภูมินาติ

“อิลลูมินาติ” เขาเอ่ยตะกุกตะกัก หัวใจเต้นแรง *เป็นไปได้...*

ด้วยความหวาดเกรงในสิ่งที่เขากำลังจะได้ประจักษ์ แสงตอนหมუნแผ่น
กระดาษโทรสารนั้นไป ๑๘๐ องศาอย่างซ้ำๆ เขามองดูคำคำนั้นกลับหัว

แล้วทันใดลมหายใจของเขาก็หยุดชะงัก เหมือนถูกรถบรทุกชน แทบ
ไม่เชื่อสายตาตนเอง เขาหมุนแผ่นโทรสารนั้นอีกครั้ง อ่านตราที่ประทับนั้นจาก
ด้านที่ถูกต้อง แล้วก็จากด้านกลับหัว

“อิลลูมินาติ” เขาพิมพ์

แสงตอนทรุดตัวลงบนเก้าอี้ด้วยความตะลึงงัน เขานั่งนิ่งอยู่ชั่วครู่ด้วยความ
ความรู้สึกสับสนอย่างยิ่ง แล้วสายตาของเขาก็ค่อยๆเลื่อนไปจับที่แสงไฟสีแดง
ซึ่งกะพริบวาบอยู่บนเครื่องโทรสาร ใครก็ตามที่ส่งโทรสารแผ่นนี้มายังรออยู่ในสาย
...รอที่จะคุยด้วย แสงตอนจ้องมองแสงกะพริบวาบนั้นอยู่นาน

แล้วเขาก็เอื้อมมือที่สั่นระริกไปรับสาย